

ת"פ (באר שבע) 62705-06-23 - מדינת ישראל - תביעות נגב נ' אליאס צגאי (אסיר) - שב"ס

ת"פ (באר-שבע) 62705-06-23 - מדינת ישראל - תביעות נגב נ' אליאס צגאי - ע"י שב"ס שלום באר-שבע
ת"פ (באר-שבע) 62705-06-23
מדינת ישראל - תביעות נגב
נגד
אליאס צגאי (אסיר) - ע"י שב"ס
על ידי עו"ד עמית דויטש
בית משפט השלום בבאר-שבע
[26.11.2024]
כבוד השופט יניב בן הרוש
ע"י עו"ד לי מגן
גזר דין
רקע

1. הנאשם הודה והורשע במסגרת הסדר בעבירות של גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), נטילת רכיב חיוני באמצעי תשלום, לפי סעיף 40(ב)(1) לחוק שירותי תשלום, תשע"ט-2019 (להלן: חוק שירותי תשלום) + סעיף 29(א) לחוק העונשין ו-5 עבירות של שימוש ברכיב חיוני באמצעי תשלום, לפי סעיף 40(ב)(2) לחוק שירותי תשלום + סעיף 29(א) לחוק העונשין.
2. בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, בתקופה הרלוונטית, עבדה הגברת לימור קקון (להלן: המתלוננת) במחלקת ההנדסה של עיריית נתיבות, אשר ממוקמת בקומה השנייה של בניין העיריה בנתיבות.

בתאריך 8.8.21 בשעה 10:30 הגיע הנאשם יחד עם אחרים ברכב מסוג שברולט ל.ז. 2654263 השייך לנאשם, לבניין העירייה בנתיבות ונכנסו אליו דרך הכניסה האחורית. בסמוך לכך, יצאה המתלוננת ממשרדה בעוד תיקה, אשר הכיל ארנק ובו תעודת זהות, רישיון נהיגה וחמישה כרטיסי אשראי, נותר בתוך ארון במשרד. הנאשם ואחרים עלו למחלקה ונכנסו למשרדים השונים. במקביל, נכנס אחד האחרים למשרדה של המתלוננת והבחין כי המשרד ריק, יצא שוב למסדרון ומיד חזר פנימה, נטל מתיקה של המתלוננת את ארנקה ויצא מהמשרד. הנאשם והאחרים עזבו את הבניין במהירות, נסעו יחד לעיר שדרות ועצרו במספר כספומטים, אשר אחד מהם הוא סניף של בנק הפועלים ברחוב כיכר הנשיא. במעמד זה ביצעו הנאשם עם האחרים שימושים במספר כרטיסי חיוב שונים השייכים למתלוננת, בכך שמשכו באמצעות כרטיסי החיוב סכומי כסף שונים, העומדים על סך 25,827 ₪ על פי הפירוט להלן: כרטיס ויזה באמצעותו נמשך סכום של 3,800 ₪. כרטיס ישראכרט באמצעותו נמשך ארבע פעמים סכום של 506 ₪, סה"כ 2,027 ₪. כרטיס מקס באמצעותו נמשך סכום של 6,000 ₪. כרטיס ישראכרט באמצעותו נמשך פעמיים סכום של 4,000 ₪, סה"כ 8,000 ₪. כרטיס ויזה באמצעותו נמשך סכום של 6,000 ₪. 3. במסגרת ההסדר הוסכם כי הצדדים יטענו לעונש באופן פתוח. טיעוני הצדדים

4. ב"כ המאשימה הגיש טיעונים לעונש בכתב (ת/1) ואת רישומו הפלילי של הנאשם (ת/2). בטיעוניו פירט את הפגיעה בערכים המוגנים וטען כי מידת הפגיעה גבוהה ומשמעותית בשים לב לכך שהמעשים בוצעו בצוותא, בתחום רב, לאור יום, תוך תכנון מוקדם והסתייעות ברכב לביצוע העבירה ולסכום הכסף שנגנב. עתר למתחם ענישה הנע בין 12-30 חודשי מאסר בפועל והפנה לפסיקה. הפנה לעברו הפלילי המכביד של הנאשם בעבירות דומות בגין ריצה עונשי מאסר ממושכים ועתר לעונש ברף העליון של המתחם, לצד מאסר מותנה ארוך ומרתיע, קנס כספי משמעותי, פיצוי למתלוננת, והתחייבות.

5. ב"כ הנאשם הפנה לחלקו של הנאשם בביצוע המעשים בצוותא, לכך שאחר גנב את הארנק ולכך שסכום הגניבה התחלק בין מספר שותפים. לטענתו, לא נגרם נזק משמעותי למתלוננת משום שקורבנות העבירה מפוצים, על דרך הכלל, על ידי חברות האשראי. עתר למתחם הענישה הנע בין 3-9 חודשי מאסר והפנה לת"פ 58344-08-24, שם דובר על מספר אירועים והוסכם על ענישה סגורה של 12 חודשי מאסר הכוללים הפעלת מאסר על תנאי בן 4 חודשים. עתר לעונש באמצע המתחם נוכח עברו פלילי של הנאשם וביקש לחפוף את מאסרו עם עונש המאסר שיושת עליו בתיקיו האחרים מהטעם כי לו היה מבצע צירוף תיקים, היו חופפים את מאסרו. 6. הנאשם בדבריו שיתף בשאיפותיו לעבור הליך שיקומי במסגרת מאסרו.

דיון

קביעת מתחם העונש ההולם

7. בקביעת מתחם העונש על בית המשפט להתחשב בערכים המוגנים, במידת הפגיעה בהם, בענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

8. הערכים המוגנים שנפגעו ממעשיו של הנאשם הגנה על קניינו ורכושו של אדם, ושמירה על רכוש הזולת. כפי שנקבע בדנ"פ 2334/09 פ"י נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (23/05/11):

- "האיסור על גניבה הוא מן האיסורים הבסיסיים שהדין הפלילי מטיל על האדם עוד מימים ימימה. איסור זה מקורו בהגנה על זכות הקניין, המוחזקת כזכות חוקתית של הפרט. ההגנה על רכוש הפרט חיונית לקיומו של סדר חברתי תקין, והיא הניצבת בליבה של עבירת הגניבה"
9. השימוש בכרטיסי אשראי למעשי מרמה גורמת לנזקים ישירים ועקיפים בקיום חיי מסחר תקינים, נוכח נפוצות השימוש בכרטיסי אשראי. ראה בעפ"ג 16560-09-19 כהן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (22/01/20): "כרטיסי האשראי הם אמצעי התשלום הנפוץ ביותר, באמצעותם מתבצעים רוב העסקאות. עשיית שימוש בהם למעשי מרמה, פוגעת בכלי תשלום מרכזי, מערערת את אמון המשתמשים בכרטיסי האשראי, גורמת נזקים לחברות האשראי, לסוחרים, לאנשים שפרטיהם הוכנסו לכרטיסים המזויפים (גם אם בסופו של דבר הם יכולים לקבל פיצוי מחברת האשראי) ולציבור בכללו, ויש להתייחס אליה בחומרה רבה".
10. ביחס לגובה הנזק שנגרם מביצוע העבירות, נקבע בע"פ 10786/04 שמואל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (03/04/06) כי "גם אם יש ממש בטענה כי טובת ההנאה בה זכה אינה גדולה. השימוש בכרטיסי אשראי נפוץ בקרב הציבור, ומעשיו של המערער ואחרים החוטאים בתחום זה גורמים נזק לחיי המסחר, ועם כך אין להשלים". נסיבות ביצוע העבירה
11. בבחינת נסיבות ביצוע העבירה נתתי דעתי לכך שהמעשים בוצעו בצוותא, תוך תכנון מוקדם והסתייעות ברכב שבבעלות הנאשם. הנאשם והאחרים נכנסו למבנה ציבורי, באור יום, בשעות העבודה, עלו לקומה השנייה ועברו בין המשרדים. מעשים אלו מעידים על תעוזה והיעדר מורא, על פוטנציאל הגבוה למפגש עם עובדים במקום או מאבטחים ואף להתפתחות לאירוע אלים.
- על פוטנציאל זה להתפתחות אלימה נכתב רבות בעבירות התפרצות, והוא יפה, בשינויים המתחייבים, גם לענייננו. ראו למשל ע"פ 6002/15 הישאם אבו סרייה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (9.3.16) שם נקבע כי: "התפרצות לבית מגורים, מעבר לפגיעה הקשה הכרוכה בה מבחינת קניינם, פרטיותם וכבודם של בני הבית, עלולה להידרדר על נקלה לאירוע אלים שקשה לחזות את תוצאותיו, בשל התפתחויות בלתי צפויות." וכן ראו עפ"ג (מחוזי חי') 52234-08-17 ינון שוקר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (23.11.17), שם נקבע כי: "לא למותר להדגיש את הסיכון הטמון לא אחת בעבירות התפרצות לבתים שעלולה להתדרדר לאירוע אלים בין הפורץ לבין הבעלים או המחזיק שהפורץ חדר לביתו, ואחת היא אם התרחש האירוע בחשכת הליל או לאור יום. אף כאשר הדירה ריקה אין להתעלם מן הסיכון שהבעלים או המחזיק ישובו לביתם וייתקלו בפורץ, ואזי יתפתח עימות אלים שסופו מי ידע".

חלקו של הנאשם בביצוע המעשים אינו שולי כלל. אכן, כטענת הסנגור, מכתב האישום המתוקן עולה כי האחר גנב את ארנקה של המתלוננת. עם זאת, הנאשם נכנס יחד עם האחרים דרך דלת אחורית לבניין העירייה, ויחד עברו בין המשרדים. העובדה כי האחר הוא זה שנכנס למשרד הריק וגנב את הארנקה, אינה מלמדת כי חלקו של הנאשם שולי בביצוע הגניבה, שכן אין המדובר למשל במי שהופקד על השמירה מבחוץ, מבלי שנכנס לבניין העירייה, אלא בנאשם שפעל כחטיבה אחת עם חבורה עבריינית מתואמת.

אשר לנזק שנגרם למתלוננת הרי שמדובר במשיכת כספים מחמישה כרטיסי אשראי שונים בסכום לא מבוטל של 23,000 ₪. וזאת בנוסף לנזק שנגרם מעצם גניבת הארנקה והמסמכים בתוכו. לכל זאת יש להוסיף את הפגיעה בפרטיות ועוגמת הנפש שנגרמה למתלוננת עת שבה למשרדה וגילתה שארנקה על תכולתו נעלם. לא מצאתי לקבל את טענת הסנגור כי מעצם הביצוע בצוואת, הנאשם לא נהנה ממשיכת הכספים לבדו. ככלל, ביצוע עבירה בצוואת חדא מהווה נסיבה לחומרה שכן מחד יש בהן כדי להקל על ביצוע העבירה ומאידך, הן מקשות על תפיסת המעורבים. זאת ועוד, כתב האישום אינו מפרט את דרך חלוקת הכספים בין המבצעים בצוואת או מספר השותפים. בסופו של יום למתלוננת נגרם נזק בשווי 23,000 ש"ח ולטעמי, הטענה כי פוצתה על ידי חברת האשראי אינה מהווה נסיבה לקולה, שכן מדובר לכל הפחות בנזק עקיף לחברה בכללותה באשר הפיצוי מגולגל מחברת האשראי לציבור הלקוחות. לצד האמור, נתתי דעתי לכך שמדובר באירוע גניבה בודד ולכך שגם אם המעשה היה מתוכנן ובוצע בצוואת הוא לא בוצע בתחכום רב.

נוכח האמור סבורני כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא בינונית. מדיניות הענישה הנוהגת

12. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות דומות מעלה מתחם ענישה במנעד רחב כמפורט להלן:
ברע"פ 1524/21 מרים מיישיב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (04.04.21) נדון עניינה של המבקשת שהורשעה בביצוע 5 עבירות של גניבה בידי עובד, 2 עבירות של הונאה בכרטיס חיוב וגניבת כרטיס חיוב. המבקשת בעלת עבר פלילי, גנבה ממשקי בית בהם עבדה. למרות נסיבות חייה הקשות של המבקשת, בית משפט השלום גזר עליה 24 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית. בית משפט המחוזי הקל בעונש והפחית עונש המאסר ל 15 חודשים, בבית העליון נדחה בקשתה.

ברע"פ 5658-15 סמירנוב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (24.08.15) נדחה בקשת רשות ערעור של מי שהורשע יחד עם אחרים בעבירות של החזקת ציוד לזיוף כרטיסי חיוב, ניסיון לקבלת דבר במרמה, הונאה בכרטיס חיוב וניסיון הונאה בכרטיס חיוב בכך ששכפל כרטיסי חיוב באמצעות מכשיר מיוחד ומשך באמצעותם כסף מזומן מכספומטים. מתחם הענישה נקבע בין 6-24 חודשי מאסר בפועל, ועונשו נקבע ל-10 חודשי מאסר בפועל. יצוין כי מדובר במקרה חמור מעניינו בשל כך שהמעשים בוצעו בצוותא, בתחכום רב באמצעות שיטה ולאור פוטנציאל הנזק.

ברע"פ 5212/13 אדינה נגד מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.08.13), אליו הפנתה גם המאשימה, נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשמת, אשר הורשעה בביצוע 2 עבירות של גניבת כרטיס חיוב, 2 עבירות של הונאה בכרטיס חיוב, ו-2 עבירות של קבלת דבר במרמה. בית משפט השלום הטיל על הנאשמת, בין היתר, 10 חודשי מאסר בפועל וכן הפעיל מאסר מותנה אשר היה תלוי ועומד כנגדה, חלקו במצטבר, כך שבסך הכל נקבע כי תרצה 12 חודשי מאסר בפועל.

בעפ"ג 18518-07-15 גולן נ' משטרת ישראל תביעות [פורסם בנבו] (27.10.15) הורשעה הנאשמת על פי הודאתה, ב-43 עבירות של הונאה בכרטיס חיוב בסכום של 13,631 ₪. בית משפט השלום קבע מתחם עונש הנע מצו של"צ ועד ל-15 חודשי מאסר בפועל והטיל על הנאשמת בעלת עבר פלילי מאסר לתקופה של 6 חודשים בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי, קנס בסכום של 3,000 ₪, פיצוי לחברת האשראי בסכום של 13,600 ₪ וצו מבחן למשך שנה. בית המשפט המחוזי הפחית הקנס לסכום של 1,400 ₪.

בעפ"ג 34485-06-14 פבלוביץ נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (21.9.14), המערער הורשע בעבירות הונאה בכרטיס חיוב, שימוש בכרטיס חיוב מזויף, קבלת דבר במרמה וניסיון לקבלת דבר במרמה. המדובר היה במספר מקרים בהם נכנס המערער לחנויות ורכש טובין באמצעות כרטיסי אשראי מזויפים בהיקף כולל של 11,445 ₪. המערער נדון ל-6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות וקנס בסך 9,000 ₪. הערעור נדחה.

בת"פ (ב"ש) 68407-01-24 מדינת ישראל נ' פחימה [פורסם בנבו] (4.7.24) הורשע הנאשם בעבירות של גניבה בצוותא ונטילה ושימוש ברכיב חיוני באמצעי תשלום. הנאשם גנב יחד עם אחר את תיקה של המתלוננת לאחר שהאחר פרץ לרכבה, ועשו שימוש בכרטיסי האשראי בסכום כולל של 13,000 ₪. בית המשפט קבע מתחם עונש הנע בין 7-16 חודשי מאסר בפועל וגזר על הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל והפעלת תנאי.

בת"פ 46951-05-18 מדינת ישראל נ' פדידה [פורסם בנבו] (26/02/23) הורשעה הנאשמת בעבירות של הונאה בכרטיסי חיוב ועבירה של ניסיון להונאה בכרטיסי חיוב בכך שבמהלך עבודתה בחברת ביטוח צילמה פרטים של כרטיס חיוב והשתמשה בו לביצוע 22 עסקאות בסכום של 8,356 ₪. מתחם העונש נקבע בין 6-20 חודשי מאסר בפועל ועונשה נגזר ל-6 חודשי מאסר על תנאי תוך סטייה מהמתחם משיקולי שיקום.

בת"פ 27284-10-18 מדינת ישראל נ' מרום [פורסם בנבו] (22/06/21) הורשעה הנאשמת בריבוי עבירות של הונאה בכרטיסי חיוב ועבירה של ניסיון של הונאה בכרטיסי חיוב בכך שמהלך עבודתה במשק בית צילמה פרטי אשראי באמצעותם ביצעה 6 עסקאות בסכום של 13,145 ₪ וניסתה לבצע עסקה בסך של 1,960 ₪. מתחם העונש נקבע בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד 15 חודשי מאסר בפועל ועונשה נגזר ל-3 חודשי מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות.

עיינתי בפסיקה אליה הפנה הסנגור בטיעוניו לעונש בת"פ 58344-08-24 מדינת ישראל נ' צגאי שם נדון עניינו של הנאשם שלפני בעבירות דומות ונקבע עונש של 12 חודשי מאסר הכוללים הפעלת מאסר על תנאי. עם זאת, מדובר בהסדר טיעון סגור גם לענין העונש ונקבע לא אחת כי לא ניתן להקיש מהסדר טיעון על רף הענישה במקרה דומה משהסדר טיעון מתחשב במגוון שיקולים שונים ובכללם שיקולים ראייתיים (ע"פ 1222/22 מדינת ישראל נ' נאצר [פורסם בנבו] (23.6.22)).

13. לאור כל האמור לעיל, מידת הפגיעה בערכים המוגנים נוכח הביצוע בצוותא וסכום הכסף שנגנב, אני קובע כי מתחם העונש ההולם הראוי נע בין 6-18 חודשי מאסר בפועל. גזירת העונש המתאים לנאשם

14. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

הנאשם שבפני כבן 37, הודה בביצוע המעשים ובכך חסך בזמן שיפוטי. לנאשם עבר פלילי הכולל שש הרשעות קודמות ב- 52 אישומים, בעבירות רכוש, בגין נדון לעונשי מאסר ממושכים. הרשעתו האחרונה היא מיום 16.9.24 בת"פ 85344-08-24 בעבירות ונסיבות דומות של כניסה למבני ציבור, גניבת ארנקים ושימוש בכרטיסי האשראי, בגינה מרצה הנאשם כעת 12 חודשי מאסר בפועל, וזו בוצעה זמן לא רב לאחר שהשתחרר ממאסרו בגין ביצוע עבירות דומות. בנסיבות אלה, בהן הנאשם שב ומבצע עבירות הפוגעות ברכוש הזולת כל זמן שאינו נמצא במאסר מאחורי סורג ובריח, קיים טעם ממש בשיקולי הרתעת היחיד על מנת שיפנים כי רכוש הזולת אינו הפקר. נסיבותיו האישיות של הנאשם לא הובאו בפני ואף לא התקבל תסקיר בעניינו.

15. אשר לעתירת הסנגור לחפיפת עונש המאסר שיושת על הנאשם בתיק דנן לעונש המאסר אותו מרצה כעת, מהטעם שלו היו הנאשם מאחד את התיקים, הייתה מתבצעת חפיפה ביניהן. לא מצאתי טעם מיוחד להורות על חפיפת המאסרים. ראשית, לנאשם אין זכות קנויה לכך שבית המשפט יורה על חפיפת המאסרים שהושתו עליו. ראו למשל ע"פ 6065/21 סויסה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (21.11.21). שנית, הנאשם בחר שלא לצרף את התיקים מסיבות השמורות עמו. שלישית, העובדה כי הנאשם ממשיך לבצע עבירות דומות לאחר שהוגש נגדו כתב אישום ובעוד שלחובתו עבר פלילי שאינו מבוטל בעבירות דומות מלמדת על הצורך בהרתעה אישית. והכלל הוא שמקום בו בית המשפט סבור כי שיקולי גמול והרתעה מקבלים משנה תוקף בנסיבות העניין, תגבור הנטייה לצבור את עונשי המאסר. ראו למשל רע"פ 3346/19 ג'בארה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (28.5.19). משזה נאמר, בשים לב להצהרת הנאשם כי הוא מעוניין לעבור הליכי שיקום במהלך מאסרו הנוכחי, ועל מנת לעודד את הנאשם להתמיד בהליך שיקומי במאסרו, לפנים משורת הדין אורה על חפיפה חלקית בלבד של מאסר זה למאסרו הנוכחי.
16. אשר לעתירת המאשימה לקנס משמעותי. עבירות רכוש אשר המניע לביצוען הוא רווח כלכלי מהיר, מחייבות השתת עיצומים כספים שיהיה בהם כדי להביא לחוסר כדאיות בביצוען.
17. באיזון בין השיקולים השונים, סבורני כי יש לגזור על הנאשם עונש ברף הבינוני של המתחם.
- סוף דבר
19. אשר על-כן, הריני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:
- א. 12 חודשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח.
- ב. מתוך 12 חודשי המאסר, ירוצו 10 חודשי מאסר במצטבר לעונש המאסר אותו מרצה עתה הנאשם ואילו 2 חודשי מאסר ירוצו בחופף לו.
- ג. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים, והתנאי הוא שבמשך 3 שנים מתום ריצוי מאסרו לא יעבור הנאשם כל עבירת רכוש או מרמה מסוג פשע.
- ד. מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים, והתנאי הוא שבמשך שנתיים מתום ריצוי מאסרו לא יעבור הנאשם כל עבירת רכוש או מרמה מסוג עוון.
- ה. פיצוי למתלוננת על סך 1,000 ₪ שישולם עד ליום 1.1.25.
- ו. קנס בסך של 4,000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בעשרה תשלומים חודשיים שווים החל מיום 1.7.26 ובכל ראשון לחודש שלאחריו.
- הודעה זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי תוך 45 ימים.
- ניתן היום, כ"ה חשוון תשפ"ה, 26 נובמבר 2024, בהעדר הצדדים.